

N u là ng i Trung Hoa ch c ch n tôi s không bao gi đem ông Khố ng T ra làm trò c i. Nh ông Đàm Tr ng L u (Tan Changliu) v a m i làm.

Ông Đàm Tr ng L u, thu c tr ng Đ i H c S Ph m B c Kinh đã l p ra m t cái gi i th ng g i tên là Gi i Hòa Bình Khố ng T - m c đích là đ c nh tranh v i Gi i Hòa Bình Na Uy mang tên ông Alfred Nobel.

Ý đ nh c nh tranh r t rõ ràng: y ban tuy n ch n hôm qua đã cho bi t tên ng i trúng gi i, c ý công b m t ngày tr c l trao gi i Nobel Hòa Bình cho L u Hi u Ba, ng i đang b chính quy n Trung Hoa giam gi vì tranh đ u cho đ ng bào ông đ c s ng t do dân ch . Bà L u Hà, v ông L u Hi u Ba b qu n thúc đ ngắ n c n không cho bà đi Na Uy lãnh gi i thay ch ng. R t nhi u ng i Trung Hoa h i ngo i tranh đ u cho t do dân ch s có m t Oslo, và hai ng i Vi t Nam s ng Na Uy đã đ c ban t ch c l trao gi i m i t i đ l . Trong khi đó, gi i Hòa Bình Khố ng T c a ông Đàm Tr ng L u đ c trao cho ông Liên Ch n, nguyên phó t ng th ng Trung Hoa Dân Qu c Đ ài Loan, nh ng ông không có m t B c Kinh khi gi i th ng đ c long tr ng tuyên b .

Ý đ nh c nh tranh v i Gi i Nobel Hòa Bình còn rõ r t h n trong b n tuyên cáo 9 đ i u gi i thích lý do l p ra Gi i Hòa Bình Khố ng T , ng i Trung Qu c g i là “Khố ng T Hòa Bình T ng.”

Trong nh ng l i gi i thích này, th nh t, h tuyên b : “Trung Qu c là m t bi u t ng c a hòa bình.” Nghe m t câu này thôi, ng i dân Vi t Nam, ng i Tây T ng, n Đ , ng i Mông C , Tân C ng đã th y không l t tại r i. Nh ng h y c nghe ông Đàm Tr ng L u trình bày ti p. Ông khoe n c Trung Hoa có h n m t t dân, cho nên “ph i có ý ki n l n h n các n c khác khi nói đ n v n đ hòa bình trên th gi i.” Trong khi đó, ông so sánh: “Na Uy ch là m t n c nh v i dân c th a th t!” Cho nên Na Uy ph i ch p nh n vai trò “thi u s” so v i các n c đông dân khi th o lu n các v n đ t do và dân ch . Ông đ ngh : “V v y, v i c tuy n ch n Gi i Nobel Hòa Bình đáng l ph i đ c m r ng cho ng i dân kh p th gi i tham đ , thay vì ch do m t nhóm ng i t nh n làm v i c đó!”

Đôi khái, đó là lý luận của một giáo sư đời học Trung Quốc. Nếu cứ theo lý luận này thì các giải Nobel đều nên thuộc về Trung Quốc chứ, vì nước họ đông dân nhất thế giới. Giải Oscar của Hollywood cũng nên đưa sang Thượng Hải. Tổng thống Hoa Kỳ Áo Dài cũng nên đưa qua Bắc Kinh như họ làm giám khảo.

Ông Đàm Trọng Lộ cho biết đã được nghe “doanh nhân lớn” trên thế giới đang họp tại Bắc Kinh, cho nên năm nay đã có giải thưởng trị giá 15,000 đô la Mỹ. Ủy ban tuyển lựa có bảy người do ông Đàm Trọng Lộ làm chủ tịch, chọn ngày trao giải vào “Ngày Hòa Bình Thế Giới,” và chọn đúng ngày đó là ngày 9 tháng 12 - đúng một ngày trước khi trao giải Nobel Hòa Bình ở Oslo. Ông cũng đưa ra một thắc mắc chọn người trúng giải, bằng chứng cụ thể gì trên mạng Internet. Tuy nhiên giải đều tiên được trao hôm qua thì chưa tham khảo ý kiến như vậy; chắc vì vội vã quá!

Tất cả trở thành một trò hề. Trong báo chí Trung Quốc mới thấy có một tờ Hoàn Cầu Thời Báo (do một báo Nhân Dân xuất bản) loan tin về giải này. Nhưng vì tất cả mọi người đang theo dõi phản ứng của cộng sản Trung Quốc đối với giải Nobel tặng ông Lưu Hiếu Ba, cho nên báo chí khắp thế giới (trong đó có báo Người Việt) đã loan tin về Giải Hòa Bình Khủng Tội, coi đó là một thất bại lớn do chính quyền Bắc Kinh đang lên để đánh phá nhà tranh đấu Lưu Hiếu Ba.

Trung Quốc đã dùng rất nhiều thủ đoạn khác. Các mạng Internet trong nước Trung Hoa bị kiểm soát chặt chẽ, không cho người dân nào được đọc tin, bàn luận về Lưu Hiếu Ba và Giải Nobel Hòa Bình. Nhiều nhà trí thức, nghệ sĩ Trung Quốc bị tẩy chay cũng bị quở thúc, hoặc bị ngăn chặn không cho qua Hàng Không vì lo họ sẽ sang đó rồi bay đi Oslo, tham dự lễ trao giải. Dưới áp lực của Bắc Kinh, 18 quốc gia không cho đi sứ quán ở Oslo để trao giải, trong đó có Việt Nam.

Một chính phủ năm đưa một triệu dân mà dùng một phương cách để chinh phục lại một người dân của nước mình, đây là chuyện chẳng xảy ra các nước được tài quân phiệt, phát xít và cộng sản. Ngày xưa nhà bác học Nga Andrei Sakharov cũng bị cấm đi Oslo lãnh giải Nobel Hòa Bình, nhà văn Boris Pasternak cũng bị áp lực phải cấm nhenhng tặng giải Nobel tặng cho ông. Nhưng người khác không được đi lãnh giải Nobel Hòa Bình là bà Aung San Suu Kyi nước Miến Điện, lãnh đầu công đoàn được lập Ba Lan Lech Walesa.

Năm nay người ta sẽ bày một cái ghế trống làm tiêu biểu cho sự vắng mặt của ông Lưu Hiếu Ba. Lần cuối cùng chuyện này xảy ra là vào năm 1935, khi giải được trao cho nhà tranh đấu Hòa Bình Carl von Ossietzky người Đức, trong lúc ông bị Hitler cầm tù. Trong lịch sử chỉ có 2 lần trao giải bày chiếu ghế trống làm biểu tượng, vì không những Carl von Ossietzky và Lưu Hiếu

Ba b> tù, mà còn vì nh>ng ng>> i thân c>a h> cũng không đ>> c phép đi thay m>t.

Tr>>ng h>p ông Liên Ch>n > Đài Loan khác h>n. Liên Ch>n đ>> c trao gi>i Hòa Bình Kh>ng T> t>i B>c Kinh mà th> ký văn phòng c>a ông t>i Đài B>c nói h> không h> bi>t tin này. Tuy nhiên, > trao gi>i c>a ông Đàm Tr>>ng L>u v>n c> hành tr>> c hàng trăm phóng viên. Có m>t em bé gái 6 tu>i xinh x>n đ>> c đ>a ra thay m>t c>u phó t>ng th>ng Đài Loan ôm >y t>m vẫn b>ng và gi>i i th>>ng.

N>u ông Kh>ng T> còn s>ng, ch>c h>n ông cũng ph>i xin vào ng>i tù cùng ông L>u Hi>u Ba. Vì n>u > ngoài nhà tù ch>c ch>n ông s> không th> im >ng mà ph>i ph>n đ>i nh>ng k> m>o tên ông. Kh>ng T> s> nh>c >i: “Danh không chính, thì ngôn không thu>n! >i nói không thu>n thì vi>c không thành!”

Chính quy>n Trung Qu>c đang m>>n tên ông Kh>ng T> trong nhi>u công vi>c. Thí d>, h> >p ra nh>ng Trung tâm Văn hóa Kh>ng T> theo >i Goethe Institute c>a n>>c Đ>c; nói là đ> truy>n bá ngôn ng> và văn minh Trung Hoa nh>ng bên trong là tuyên truy>n gây >nh h>>ng cho các chính sách c>a B>c Kinh. Trong khi đó, n>n văn minh mà ch> đ> c>ng s>n t>o ra > n>>c T>u bây gi> hoàn toàn đi ng>> c >i v>i n>n n>p xã h>i mà t> t>>ng Nho giáo đã gây đ>ng > Trung Hoa trong hai ngàn năm tr>> c.

Đ> th>y tính ch>t trái ng>> c gi>a xã h>i c>ng s>n và xã h>i Kh>ng Giáo, chúng ta có th> nghe ý ki>n c>a m>t nhà trí th>c Trung Qu>c. Đó là Giáo S> Tôn L>p Bình (Sun Liping), đ>y môn Xã H>i H>c trong Đ>i H>c Thanh Hoa, B>c Kinh, ông không tích c>c tham đ> vào các phong trào đ>i kháng chính quy>n c>ng s>n. Tôn L>p Bình cũng là giáo s> h>>ng đ>n c>a ông T>p C>n Bình làm lu>n án ti>n sĩ, ông này s> lên thay H> C>m Đào làm ch> t>ch Trung Qu>c. Giáo S> Tôn L>p Bình, 55 tu>i, đã đ>a lên m>t bài trên m>ng >>i nhan đ>: “M>i đe đ>a >n nh>t đ>i v>i Trung Qu>c không ph>i là R>i lo>n Xã h>i nh>ng là B>i ho>i Xã h>i.” [Trong Hán văn, ông dùng hai t> Xã h>i Đ>ng Đ>ng (ông đ>ch là Social Turmoil) và Xã h>i H>i B>i (Social Decay)]. Ông gi>i i thích, trái ng>> c v>i R>i lo>n Xã h>i là >n đ>nh Xã h>i; trái ng>> c v>i Xã h>i B>i ho>i là Xã h>i L>nh m>nh. Ông đ>a ra 17 đ>i m, nh>n xét v> s> băng ho>i c>a xã h>i chung quanh ông, và kêu g>i gi>i i trí th>c Trung Hoa đ>ng lên đ>m nh>n vai trò lãnh đ>o đ> lu>n c>a h>.

Giáo Sư Tôn Lập Bình nhận xét rằng hiên giờ trong nước ông ngồi tại nhà mình quá nhiều và mình lo xã hội rồi lo mình, mà thực ra là bất cứ nước nào nếu tìm tòi bài mốt cái cũng thấy có những điều đáng lo ngại về ý thức. Nhưng tại nước Trung Hoa, mình lo mình nhất là xã hội đang “hỗ thối,” hay là, nói như một giáo sư Xã Hội Học nổi tiếng khác, ông Phí Hiếu Thông (Fei Xiaotong), Trung Quốc đang có cơn “xã hội bị xâm thực.”

Lý do khiến xã hội Trung Hoa đang hỗn loạn là quy định của guồng máy nhà nước không được gì; mà nên tham nhũng chính là một triêu chứng bên ngoài. Điều bí mật là quy định hành của đám cán bộ lãnh đạo đưa phe đảng, họ “không bị kiểm soát từ bên trên cũng không bị giới hạn từ bên dưới.” Cho nên, “hỗ bị rồi quy định rồi chung mà chỉ lo bỏ vào đưa vào và chỉ được thăng thôi.”

Ông viết tiếp: “Còn họ họ đã phải bị dẹp mọi mặt. Xã hội đã mất ý thức đạo đức; những nhóm quy định tham lam làm mau chóng cho mọi người dân mất cảm giác ý thức và tính công bằng và chính nghĩa. Còn họ thông tin trong xã hội bị bóp méo lệch lạc. Các sự kiện kể ngày hôm nay cho ta thấy có những điều như chế độ bóp méo sự thật. Nhưng một người người bày tỏ nói: Quan trọng nhất là quan xã, quan xã đánh là quan huyện, quan huyện rồi đánh là quan trên, dần dần lên đến các quan cao nhất.” (điểm số 6).

Vì sống trong hoàn cảnh như vậy, nhiều người dân Trung Hoa đã trở thành thối nát, vô cảm trước những tai họa xảy ra chung quanh mình. Khi một tòa nhà công sở lớn bị hỏa hoạn, người dân đứng đứng. Tại sao như vậy? Tôn Lập Bình nhận xét: Vì người ta không thấy họ là một thành phần trong xã hội đó nữa. Đó là tài sản của “chúng nó” chứ không phải của “chúng mình!” (điểm số 7).

Tới điểm số 10, Tôn Lập Bình phân tích tình hình nước này như sau: nước này nhóm chỉ lo bỏ vào “quy định rồi đang hỗn loạn” của họ (ký định quy định rồi, trong nguyên văn). Nguyên nhân của cảnh băng hoại xã hội, Tôn Lập Bình lên án, là do “cuộc hôn nhân giữa quy định rồi chính trị và kinh tế bị bỏ.” Ngày xưa Trung Quốc, quy định rồi chính trị chỉ đứng ngoài thôi. Ngày nay hai thứ đó đã bắt tay, đã “kết hôn” với nhau. Ông phân tích: “Thế đứng ngoài là thế đứng ngoài để cho quy định rồi thao túng. Quy định rồi chính là quy định rồi để thi thố trong thế đứng ngoài. Đây là vấn đề lớn mà chúng ta (người Trung Quốc) phải đối phó. Các nhóm ‘quy định rồi đang thối nát’ đã tạo ra mối liên kết giữa quy định rồi và thế đứng ngoài. Nó làm cho người dân bình thường cảm thấy họ đứng bên ngoài.”

“Chúng ta phải cắt đứt sợi dây nối quy định rồi và thế đứng ngoài,” Tôn Lập Bình đề nghị. Ông nhắc lại một ý kiến của nhà kinh tế lão thành Mao Vũ Thúc (Mao Yushi), nói rằng: “Phải làm sao để bỏ

ngäi giåu tiän không sai khiän đäc quyän läc, và bän ngäi i näm quyän thì không đäc sä đäng quyän hành đä kiäm tiän.” Hiän nay, bän ngäi i näm quyän và bän ngäi i có tiän giao kät väi nhau. Công cuäc “cäi tä” ở Trung Quäc hoàn toàn näm trong tay nhäng nhóm đang häng thä quyän läi.

Nhäng điäu do Giáo Sä Tôn Läp Bình mô tä xã häi Trung Quäc nhä trên đây chäc chän không phäi là hình änh mà Khäng Tä muän thäy. Thäi Khäng Tä träc đây 2500 năm näc Trung Hoa chäa có kinh tä thä träng nhä bây giä. Nhäng cä Khäng vän khuyên nhäng ngäi i näm quyän läc trong tay phäi hä trä cái thiän, không giúp kä làm viäc ác (Quân tä thành nhân chi mä, bät thành nhân chi ác). Khi Quý Khang tä häi kä vä tình träng xã häi nhiäu träm cäp, Khäng Tä nói: “Näu ông không tham lam thì dù treo phän thäng dân cũng không đi träm cäp” (Luän Ngä, chäng 12 Nhan Uyên, câu 16 và 18).

Xã häi hä hoäi chính vì nhäng kä näm quyän chä lo cäu kät väi nhau đä kiäm tiän, chä lo bäo vä đäa vä, quyän hành đä bäo vä tài sän.

Nhiäu nhà trí thäc Trung Hoa hiän nay, ngäi i tích cäc tranh đäu nhä Läu Hiäu Ba, ngäi i thäng thän phê phán nhä Tôn Läp Bình, cho chúng ta hy väng ä näc Trung Hoa vän có nhäng ngäi i theo mäu ngäi i quân tä mà Khäng Tä nêu làm gäng. Sä có ngày Khäng Tä đäc ngäi i ta trä läi đúng đäa vä cäa mät ông thäy già có nhiäu điäu đáng häc. Không cän phäi đät ra mät giäi thäng mang tên ông, bät ông cänh tranh väi Alfred Nobel. Cũng không cän phäi đäm tên ông träng bäng rêu rao khäp thä giäi. Khäng Tä có nói: “Ngäi i ta không biät đän mình, mà mình không buän giän, nhä väy chäng phäi là ngäi i quân tä hay sao?” (Nhân bät tri nhi bät uän, bät diäc quân tä hä? Luän Ngä, chäng 1, Häc nhi, đän 1).